

Sayın Editör,

Derginizin 2011;3(3) sayısının 1–6 sayfalarında yayımlanan “Türkiye’de Aile Hekimliği Alanında Yapılan Tezlerin Kalitatif Değerlendirilmesi” başlıklı makalesinin (1), dünyada ve ülkemizde genç olmasının yanı sıra hızlı gelişen bir disiplin olan aile hekimliğinin özellikle araştırma alanında kalitesini yükseltecek önemli etkenlerden olan uzmanlık tezlerinin değerlendirilmesi açısından iyi araştırılarak hazırlandığını düşünüyorum. Aile hekimliği disiplininin kalitesini yükseltmeye yönelik bu tip çalışmaların sonuçta; birinci basamak sağlık hizmetlerinin gelişimine katkısı nedeniyle, makalenin sayın yazarlarına teşekkür ediyorum.

Kendine özgü bilgi temeli, uygulama ve araştırma alanına sahip bir uzmanlık eğitimi olan aile hekimliğinde; diğer disiplinlerde paylaşılan bilginin öğretilmesi kadar, bu bilgilerin disipline özgü kullanabilme becerilerinin kazandırılması da önemlidir (2).

Tez hazırlanması uzmanlık eğitiminde araştırma ve akademik çalışmanın önemli bir bileşenidir. Tez hazırlanma süreci; tıbbi bakımda kanıt dayalı yaklaşım, araştırma becerileri ve sunum becerilerinin tümünü geliştirebilecek, ayrıca geleceğin akademisyenlerini hazırlayan bir uygulamadır. Türkiye Aile Hekimliği Yeterlilik Kurulu’nun (Board) Haziran 2007’de yayımladığı “Aile Hekimliği Uzmanlık Eğitimi Çekirdek Müfredatı”nda aile hekimliği uzmanlık öğrencisinin tez dışında en az bir araştırmaya katılmasının gerekliliği de vurgulanmaktadır (3). Aile hekimliği araştırma görevlilerinin uzmanlık tezleri ilgili yaptığımız, 2006–2008 yıllarını kapsayan 175 tezin değerlendirildiği bir çalışmamızda; tezlerin %75.4’ünde anket uygulaması olduğu, %36.0’sında laboratuvar verilerinin kullanıldığını saptadık. Çalışmamızdaki tezlerin %57.1’inin kesitsel, %23.4’ünün retrospektif ve %19.4’ünün ise prospektif olduğunu gördük. Çalışmamızdaki tezlerin ancak %21.7’si birinci basamak sağlık hizmetleri koşullarında hazırlanmıştı (4).

Türkiye Aile Hekimliği Vakfı (TAHEV) ve Aile Hekimliği Eğitim ve Araştırma derneği (AHEAD) olarak, 2009 yılında ilkini gerçekleştirdiğimiz ve her yıl ilgi ile gelişerek devam eden sonuçları her yıl Aile Hekimliği Güz Okulu’nda açıkladığımız “Aile Hekimliği Uzmanlık Tez Ödülleri” ile asistanlarımızın motivasyonlarını arttırmak, çalışmalarını teşvik etmek, uzmanlık eğitiminin ve tezlerinin kalitesini geliştirmeyi amaçladık (5).

Aile hekimliği uzmanlık eğitiminin gelişmesi ve disiplinin akademisyenlerinin yıllardır savunduğu saha eğitimi uygulamasının yerleşmesi ile aile hekimliği tezlerindeki birinci basamak ortamında hazırlanma oranının artacağını düşünüyorum. Tıpta Uzmanlık Yönetmeliği’nde 18.07.2009 tarihinde gerçekleşen yeni düzenlemenin bu konuda büyük katkısı olacağını görüşümdedir. Böylece, gelecekte aile hekimliği uzmanlık tezleri, aile hekimlerinin birinci basamak ortamında yapılan çalışmaların verilerini kullanmalarına büyük katkıda bulunacaklardır.

İlgili makalenin ilgi çekici verilerinden birisinin; ülkemizde 1985 yılında ilk uzmanlık eğitimi başlayan aile hekimliği ile ilgili olarak 1981 ve 1982 yıllarına ait tezlerin bulunmasıdır. İlgili tezlerin üniversitelerin sağlık bilimleri enstitüleri tarafından yüksek lisans/doktora aşamaları ile ilgili olabileceğini düşünüyorum. Disiplinin gelişimi ve tarihçesi açısından önemli birer veri olabileceği düşüncesi ile bu tezlerle ilgili detaylı bilgi verilmesinin yararlı olabileceği görüşümdedir.

KAYNAKLAR

1. Yaman H, Kara İH, Baltacı D, et al. Türkiye’de Aile Hekimliği Alanında Yapılan Tezlerin Kalitatif Değerlendirilmesi. Konuralp Tıp Dergisi 2011;3(3):1-6.
2. Başak O, Ünlüoğlu İ. Aile Hekimlerinin Eğitimi, Aile Hekimliği Dergisi 1997;1(4):237-241.
3. Türkiye Aile Hekimliği Yeterlilik Kurulu Faaliyet Raporu ve Aile Hekimliği Uzmanlık Eğitimi Çekirdek Müfredatı, Türkiye Aile Hekimleri Uzmanlık Derneği, Haziran 2007.
4. Unluoglu I, Unalacak M, Yuksel F. Theses of Family Medicine in Turkey, European General Research Network (EGPRN), Meeting Abstracts (p:57), 16-19 October 2008, Budapest/Hungary.
5. Ünlüoğlu İ. Aile Hekimliği Güz Okulu ve Aile Hekimliği Uzmanlık Tez Ödülleri. Konuralp Tıp Dergisi 2011;3(1):I.